Jana Mácová - scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovaly: Alice Větrovská, Silvie Ambrožová, Barbora Kryski, Nela Cábová

Gymnázium Český Krumlov

1. Jana Mácová se narodila v roce 1938 v Chomutově, těsně před druhou světovou válkou. Válka ale zasáhla i do jejího raného dětství, jelikož její rodina musela z Chomutova odejít do Prahy, kde začala malá Jana chodit do základní školy.

Z období druhé světové války to nebyly dobrý vzpomínky, protože za prvé jsme byli každou chvíli ve sklepě, a když jsem začala chodit ve čtyryačtyřicátým do školy, tak když začla houkat siréna, tak jsme ze školy honem utíkali domů. To nás poslala paní učitelka domů, tak kolem baráku jsme se plížili u zdi, aby nás nikdo neviděl, a letěli jsme do sklepa. Za každými dveřmi v bytě musela být bedýnka s pískem a měli jsme připravený kufříky, tak jsme vždycky jako děti říkaly: „Achtung, achtung, wiederholz, bafni kufry, ať jsi dole!“ No, a letěly jsme do sklepa.

2. Strýc František Uhlíř a teta Marie Uhlířová se účastnili odboje a byli vězněni. Rodiče pamětnice se snažili tetu na konci války najít, ale bohužel se jim to nepodařilo.

Ale bohužel, teta zahynula na pochodu smrti a strejdu ve čtyřicátým třetím roce v Pečkově paláci popravili.

3. V dospělosti si vybrala stejné povolání jako její tatínek a dědeček - pracovala na dráze jako výpravčí vlaku. Právě tato doba jí, už jako dospělé, připomněla vzpomínky z dětství na okupaci - před jejím novým bytem totiž zastavily tanky a hrozilo, že vojáci zaberou prázdný byt.

Vždycky jednadvacátýho srpna byl nešťastnej rok pro Československo, ale já na něj strašně ráda vzpomínám, protože jsem první den spala ve svým bytě. Museli jsme se hned nastěhovat, protože jsme měli tanky přes ulici.

4. Z konce války paní Mácové utkvělo především to, jací byli tehdejší vojáci. Pociťovala hlavně rozdíl mezi těmi ruskými a americkými.

Byli chudáci, neměli nic, byli jenom oblečení v tom vojenským, přepásaní, plentu přes sebe. Když jsem přijela k babičce, tak ty americký vojáci, ty tam jezdili v jeepech, vypulírovaní, uniformy nádherný, rozdávali nám čokolády, konzervy. Ty se měli dobře, tydle chudáci neměli z čeho, že jo.

5. Vzpomínky na válku má smíšené. Samozřejmě to nebylo dobré období a nepřála by ho nikomu, ale zároveň jí rodiče udělali dětství, na které ráda vzpomíná.

Nerada bych, aby tohle pokolení další něco takového zažilo teda, nebylo to příjemný, ač já si teda nemůžu stěžovat, protože naši mi udělali hezký dětství.

6. Podle paní Mácové jsou vědomosti a zkušenosti to nejdůležitější, co může člověk v životě získat, a myslí si, že to platí i v současnosti.

Aby se učily, jak říkal pan Lenin: „Učit sa, učit sa, učit sa.“ Protože to, co máš v hlavě, to ti nikdo nebere a máš to vždycky po ruce.

